

Landskap: *Skåne* Upptecknat av: *Ellida Ohlsson*
 Härad: *Vemmenhög* Adress: *nr. 5, Lönstorp, Skurup*
 Socken: *Lönstorp, Skurup* Berättat av: *Gamla personer*
 Uppteckningsår: *1942* Födda år *vid mitten av 1800-talet*

Gammal julsed, - "hjälpa jungfru Maria att
 se till barnet", - få lilla barnbörd.

	s. 1-2.
Andra julseder.	s. 2-3.
Skåmselväsen för barn.	s. 3-4.
Nissen.	s. 4.
Aväntningar.	s. 4-5.
Bot för fallandesjuka.	s. 5.
Eng. sjukan.	s. 6-7.
"Kålan" (fuossan)	s. 7.
Förel. o. siel v. skörden.	s. 7.
"Ja waren."	s. 8.
Tröskare.	s. 9-10.
Spådom om herrgårdar.	s. 10.

Skriv endast på denna sida!

ACC. N:R. M. 8130:1-24.

Register.
LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Vattnen var död tvättats.	s. 10.
Tänder, här och naglar brändes.	s. 10.
Från på frågor ang. regan, nå, rej.	s. 11-12, 21-24
Tranor här ljus i säng.	s. 13.
Skärmdagar.	s. 13-14.
Vår seder.	s. 14.
Döden.	s. 14.
Gångångare.	s. 15.
Skran.	s. 15-17.
Lommarfåhar.	s. 17.
Vattenkrann (även teskn.)	s. 18-20.
"Bindas vid ett skedskaff."	s. 21-24 (se s. 11.)

Folktradition och folketor

Som jag gjort den erfarenheten att just intresset mycket är skönt av gamla folktradition i folketor kan det ändå vara något som är skönt där för vil jag här efter genom läsandet av arkiverna för Folkbalken insände något av vad jag hört de gamla berättat. Särskilt av dessa gamla som alla nu är borta som födda under första hälften av 1800-talet.

Först vil jag de som en traditionsbeträdd julsed som jag aldrig sett återkommit tycke. Jag kan endast hört om den från ett hälle, för liksom därför att den redan var där. Till jag kan den ifrån varit i stort uttryck och endast varit en berättelse om i vår tid av ett gammalt bruk som man skulle ha hälsat sig från katolska tiden, i kanske också därför att särskilda omständigheter skulle vara för handen för att bruket skulle komma fram. Vi berättade min mor, som på 1860-talet tjänade några på ett ställe i Lindby där moran var ung, att denna i skymningen på juleafton, innan man gick till jula helgen, satte sig att sy på ett linneplogg eller laga något linne, för att hjälpa Jungfru Maria att sy till barnet, detta för att efter vad man kan ha hört, på en lätt barnsövd. Det skulle ha varit vid floden de

krinnar som voro i den ställning att de kunde tänkas bli mördares innan nästa jul.

På den nämnda ställe höll man annars ej händelse på gammal sed om husfolkets samvaro o tjänarnas julestuga på julaften är att jagar kunde på stå vid den öppna eldstaden uti stensets öppna stenstuga: grödda smärta och -vår o ett stogo hvarvar sedan man ätit för att husbondet skulle tjäna skulle på julfölja uti några tim vid eldstaget och blanda dem som källa sig för en annan o infördes till stensets -redor på sidan o bordsred. Fast det ej var hemma i detta sammanhang, men kanske är en berättelse utspinnad, vilken jag på sin fram en vägen om valen, en förklaring till hemmets oroliga väsen. Jagade något annat som jag tyckte glömt sådes den nämligen säga --- ja kan skilja ett silfver-nytt (nytt) o en sak ifrån "jungfru Maria". Det var bröstens förklaring i tjänstens form som jag uppkast. Till julfestadition höjde här på ett område att man skulle ha ett färsk rappa kott på römligt ar julgiser på julaften o att det aldrig kom i påga med lutfisk på julaften men var på de andra helgäffarna och ett färsk fläsk-kott nyss i gröt. Om det var en insättning av dappat i gyltar som på var skänkt här i samma konklusion är blickar att det fästa.

vid julen är jag på g. kompetent att bedöma, men brukar ha förtroende
in i våra dagar ö. först med den generation som senast gått bort har
det försummat i utövningen varit insteg även på julafton.

Även vid jag framkalla att man enligt mina minnelsebilder
som var född på 1850-talet i Torstallen vid Ljusåsen i Gäddede socken.
Lät maken stå på bordet under julafton, den flyttades endast under två
en vecka. Det var alltså vid i man tycks g. ha reflekterat
särskilt över varför man gjorde så utan följde gammal sedvana, eller
också ville man g. nämna något där. Man kan nämligen påstå
att det man trodde på i praktiken för nämnde man g. gärna ö. de
"busemanna", "busekassar" o. "busemorse-björningor" som
man i två o. tre veckor barn med sig g. haft något med påstå
att göra, de hade de g. blivit nämnda på lättmål. Man kunde lyfta
upp ett barn för att det skulle se "busekassar" = sin egen moddige bild i
barnens ögon när det var vid ö. g. tyckte de sig se henne i
pingo respekt något som var betydelsefull i en tid då barn i regel var
öppna i sina betänksamt om alla.

Just därför att man haft så stor respekt för de väsen man trodde

SKåne
Vemmenhög
4. Sverustorp 5 Skåne
1918 1942

ACC. NR. M. 8130

1918. Ellida Ohlsson
Sverustorp 5 Skåne
flera bröder
mellan 1800-1850

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

på kan den varit varit när möjligt att i en tid då det i öster i detta
närvarande närhet i någon rida på något; det kan stannat vid
antydanden eller tygna - "de ante vid om en macka om -"
Men tack vare denna förbättring kan man också i stället
fästla vilka som är mystiska raser i "buser" att nämna
från 7. de kan varit det samma som hette på den 5. när man "nå-
kar om drölen riddor kan i golen."

Historien från Berdda i olika variationer, om lantiädet som
berättas av "Skånebrönnar" o dröder av Skåne mamon o gar upp
viss till namnet i en bråk lantiäda - bråk, en var allmänt känt,
men kanske inte den om mamon (även kan i Skåninga, där
dåligt tyder på prödet in i son trå) som kom dröder hem o fick
"missen" sti på gödselningen i arbeta. Där gick in efter sin
bäsa o "skåd (skut) missen". Efter den biten kan olyckan o bråk
då varit ibor med de manliga medlemmarna i denna familj.
Historien skall också leda 2-3 generationer tillbaka i
tiden i kan berättas o tillämpas på handelsresa än i dag.
Flerska bildningar ges av den som var med i Nida

Spetsgård eller annars var med för att upprätthålla namnen
vid de sista arrotningarna 1848 i dessa stadsdelar. De upp-
repets från generation till generation. Jag minns med vilken lust jag
som barn på 1890-talet hörde de gamla som hade själva händelsen i
friskt minne berättat, smuliga hade själva varit med. En vägar till
min matmor var nämnde man i hade sin plats innanför "spiss-
gård" som bildades av upptäckt folk från händelsen, som
ordnades av reemän: järdingsmän i vägar att kalla folkmassan
på visst ord, de i spetsgårderna deltagande. Sedan efter vad jag
kan förstå vände utåt mot folket. Somme min minnans släkting
som stod innanför spetsgårderna hade berättat om hur människor,
när invaderarna skulle (det var två berättelser) i låga med blin-
ka ögon, trängde sig eller släpptes igenom spetsen för att gå
för fallandesjuka (släged). Det var många som kommit för att med
en knuckel samla upp blod i disken för att sedan kasta skeden
över huvudet, vilket tyddes vara ofelbart medel av vad anled-
ning sjukdomen än var förorsakad, när vinden först gjord alla
röd i tegel färd av alla de djur vars död man kunde förhålla sig

Kommit äre. o. kanske var död de inga. Men det var som om
än detta. När jag ännu anföra att den som eller dotter om morden
gjort sådana råd för i kommit bet. "räkna det rätt, ej påtåliga
sin morder till graven, se på i graven på de inga som gjorts vid för.
Vesliga exempel på viken är till exempel slag när det gällde
fallandenheten har anfört i den åter i skolan spelaren var de
skottlig, o. så mycket nogligare därför att man absolut trodde på orsaken.
Ett märkligt råd mot varit lygna där människohetsd anställe.
När jag hört beskrivas en gammal kvinna som själv gjort rådet
för att sin barn. Upphovet till det dåliga lygnet som trodde
sine lyfte antogs vara osanna i vederutbrist mellan makarna
vid viss tidpunkt. Rådet bestod i att morden blandade något av
färd förälderns blod i smulorade det i den då vatten dottern
i att hon yppade det berödde därför att denna skulle avstås från
att se mer i hennes grav när hon dog.

Ett annat råd som visserligen ej brände besatthetelse men döde
färd dödhet att göra, var att låta barn som led av engelska
sjukan "skåra" dricka vatten ur den mans hand som blivit

Skåne

14.

ACC. N:R. M. 8130:7.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

upphörs till vågans död. Det var ett som om denna "förmåga" att
känna sjukdom skulle, i båda här nämnda fall, hos mörkare öder-
känna, vara ett slags arshövning på blods skulden.

De många som om den sjukdom som bland folket kallades kälan
(grödan), som var ett allmänt gissel särskilt för män. Här "kälan" räknades
vanar den (frammanadags) kälan som var väst, kom på fler den väst-
kaste kall. alldeles hjälplös i "prova" att kan skedda i och den i sjukdomen
med en utbredning som är som att fetta, att det var en berymd sjukdom som
man aldrig sig i torrensamma öarna man ju g i g kulla något om upphö-
ret, därför kunde man komma till en sådan isigt att man var att ägg
på påskdagen fick man kälan om man ansåg sig äggan för en källa
för kraft, man åt ägg på påskafte i annan dag påsk i valborgafte
med man mang i baka i äggträd. och grunda ägg till nästa
påsk för att se om man skulle bli ihållig, beroende på om ägg
då var färdig eller innehåller var intresset.

Åtgärdens åsikterna om först i sist här jag uppföra att man här
in i senare till och så länge man band sådan för hand bruket
såga att den korrinna (då var ju korrinna som band sådan) som band

den rista noken skulle rätta för "brennen" på kvotagillet:
det skämtades särskilt därnär man kunde påträffa en gränd
mek i äran kom att överflyttas från en till en annan. Det kan också
vart skämt, till som jag minns, men bekant finns nog allra.
Den rista och ^{staddad} markerade ett avslutat arbete under skörden
i äldre tiden tog in oundliga till i en en källa för tillfredsställelse.
Den bandas ihop med flera band i stället för ovanpå den rista skogen
men i tiden som jag vet endast för att markera att man hade slut på ar-
betet i utan tänke på någon mytisk. Rista lasset kallades för
vårgasten, varför vet jag ej, men att det skulle ha något med
s-sugga att göra kan jag aldrig tänka, o det var också gästerna
kring detta. Annat var det med den som blev den rista bland
bönderna som rista fick in skörden bärgad, kan bara gissa.
På den tiden då man vid brödet åt alla av gemensamt fäst var det
absolut red att husbonden först skulle rätta skörden i grändarna, och
om han ej fanns med äldste de ägar. Vid julen gästade undantags-
löst husbonden, ingen fick vara på det för.
Ta hären kan säga även här men efter vad jag kan förstå kan det

mest gået via stället i det som nämmts nämntsamt i ofta haft jag för
 mig fullt rättsgiltigt de handlingar under för medlen knipis under i sin
 mest uppenbara sig de rista stäm för ofta ha varit allvarligt
 menat som mig något man betänkte sig innan man gav sig på
 man ville mig först se om det var en "riktig kare" i g. om Torkhans
 Så berättas om en farbror till mig att han någon gång omkr 1850
 tjänade som vaktpojke och stället var intill i Tullhus med en annan
 pojke när han vakade hustruns kom att dösa en kare men när
 hustrunden fick se det bemäddes att den karen skulle han lite
 vara i fred om han g. ville det skulle g. honom illa. Han skrek
 g. på varningen utan när hustrunden gick sin väg, fortsatte jak-
 ten i slutet med att karen hoppade i en så rättnet stänkte i
 ansiktet på pojken och det träffade honom som en häst slag. Han
 var försummen, men pojken blev sjuk, o. var sjuk i lång tid med
 svullnad i ansiktet o. till sist en stor bild "den det onda
 drogs ut. Allt detta onda som kom smidligt dagen efter han fick
 fick Torkhans skuld för vilket som hustrunden både kom o.
 varnat i förväg. De va ingen riktig kare i det var g. kallen

den som intet stört bet på mer som sköts med silverskula i
de visade sig vara ett stort skinn, öfverskredes att försöka
slaga de att skjuta med mera. En egendomlig kare kan visat sig
Tre gånger vid Dybeck i närheten visar sig för tredje gången
skall Dybeck, skarsvins holm i Lanchholm njunka i jorden (men
som vet kanske om det just den som sköts med silverskulan)

Beträffande det en eld i vatten är väl allt näst dämpat vid
jag endast kan påpeka att det vatten var man tröttnade en
död aldrig fick slås ut under öppen himmel, det drog ut
inmörkas, varför kan man ej komma förklara.

Intet som avskildes från människans kropp utan uppföring
fick kastas ut, Tanderna, här i askurnas naglar brändes. När
man kastade en tand i elden sade man: Gi mig en buntan.
Stället för en gulltand. Kastade man ut askan så var i
fåglaerna byggde de där och man kunde se. Askarna
med naglar ja, T.o.m. den krus varnad man skunt den kunde
as enda människor användas att sätta out på vedboras par
rar, mer elden pedade för allt, mer välks också i helgd. Siden

gamla bruk som man kallat fast vid rfts utar att reflektera
öfver varfö som gjorde sig, det som sed.

Om en man som var så gammal att han ansågs som förtärd
sin manna kraft gifte sig med en ung trosslagig kvinna
skämtades gärna bland mannen på oanständigt sätt liksom ö man
kunde följa ständigt som det är nästan omöjligt att återge om det
inte var för vetenskapens skull, man kunde nämna uttryck som "binda
vid i nämndes i detta sammanhang ett "shedskepi", inga andra
shedar än komscheder ingick i begreppet jag har velat nämna
det fast det nog intet som med var lag som är ett skönt ord som
att göra, men det är nog ett ämne som är värt att reda ut, det
det bestar jämsvinnelse bland dem som gån inriktade på
det rent vetenskapliga att yttra sig i hit liksom de säga, det är
skam eller som här hit. Ett handjurs hela "bete" eller "fij"
kunde benämnas remedja = kanna-remedjan, men remed-
ja är ett ord som betecknar något annat tillbakom som helst
ö man sade lite ofta undant "rean" eller "rean" ö Trjed o det
betyden rätt ö rätt tillbakom eller som oran "bete"

se sid.
21-24!

Råjen är här lika med saliven i namnet på den
namn en mormogrona: "Lätt på råjen"! Råjen är skönt i namnet
bemärkelse (i Fockholm) men en uttömlighet för de ljumskar-
na alltså kallats för ironen. Allt tillhörande var skändat
som några delar, men en männas förståelse av hingsfolk
gärna nämndes en förklarande förståelse, det var t. o. m. för-
kommit att en kvinna av förståelse nog fått en skönhet
manlig hörsel - Länga Blåkradda, vanligen förklarar för
Längabla (en skärtskärtskärts). Skräcken var i regel oförståeliga näm-
den, ofta feminina för män mest förståeliga i allmänhet och vä-
rare att, för att de skulle bli skönhet förståeliga att de skulle
äga uttömlighet i personens livsföring i livsduglighet.
Den enda måste ha en skylett över sin blygdet när
han lades: kistan annars kom han åter i händerna den.

Om skeden kan även nämnes att det varit red under för-
väpnen av 1800-talet att de kvinnor som hade råd gav det för
de hölls för de var en riksked i juddergår. På det minnades
mormor gavs ett dusin matkedor som hon allt efter som hon

blev "go-mor" till en bam, lät grovare man i öfode i dess
vagg som paddergåsa; tydligen var det något lyder som under-
stått med denna gåsa. Jag har min mors sked i min ägo.
Befröjande. Tills att tronar till guds i säng kan det se sig så
äroa kan men utbragts ar en ramsa som varit ännu allmänna
citerad i framhållen, där de tre första torsdagarna i mars figurat
Den lyder så: Fjärde tistau i Tor Trinnor (= Trampar) Trannu ps
Skänkor ja, andra tistau i Tor Trinnor lyser äro för i tredje
tistau i Tor ska de ha en middaafteu (ps loen) så stor.
Med "middaafteu ps loen" syftade man på att man då skulle
ha skottisken för en äro gåda då, i det var i regel så,
att man hade skottisken i särskild traktering då, i skottisken
till ja då för dömen i det sig sin undliga till för i tiden.
De olika märkesnamnen i allmänheten som man fäste
sig på mycket vid kan väl jag väl i tor endast varit till
citat i fästade. Sär om tecken som var kända till dessa
dagar i g personerna som namnen syftade på man fäste sig vid
dessa se de f. ex "I de c de på me den hede stenen så stor i de
f. ex till ha med ongenia som ärofia."

V. 6 R. 2

"Så de, de Blacius, i så här se om de ska bli ett nytt år eller ett dölle". "Jå, varstet Blicel min Blac".

När välgångar bjöd de delade välgångar som behålls av jul-
brödet deq i förvarat i maten i vinden, mellan katten i
matten för att de skulle få haft att julgöra värdet i när-
bäddet var tre sades att man skulle vara värdens.

Ytter om de gamla i min tid haft i minne, har det endast inne-
brut att man logat ovanligt länge denna morgon, men i äld-
tiden har det sagts att man var tre ödet skulle ha något
med ärovärt att göra i g. endast inne bäc vila, har det
var vet jag ej.

Tiden som besargades man med tre till i ihop med folkets
föreställning om varset om ärofalk, det för efter vad jag tror
man betraktas som skrämseligen framkallad av särskild skräck
för något man varit om eller sett: den vägon. Ett varset kunde
vara av mycket olika slag men dock att hänföra till katten
cinstioner. Så vet jag hur min mor, som dock ej trodde på skräck,
av något slag, när hon i 1886 sista dagen hennes barn hade,

översiggivare av sorg i alldeles utsträckt och bak verkade på
det döende barnets vagg, tyckte sig se ett vitt klöde som rullade
drögs fram i åter över vaggan. Han sade sig vara fullt vaknen, men
naturligtvis har tröttheten kanske endast för ett ögonblick försvann
huru ett drömligt tillstånd, i fastän ej förändrade sig något väsentligt
tog han det som ett varsel, araset som de gamle sade.

Öarliga lantmästare som gick igen, "bäftegubbe" kunde fullt
uppfatta med vilken men ej ser, det berättas att när någon
nattstida gick i ett markskäp kunde det hända att han fick
luna en sådan gengångares strömande i steg när han gick i
skälet i t. om skamlandet av markstidningarna i påsen han
bar, när han satte ner påsen där skulle sätta en sticka.

Beträffande älskan var det väl en plats vid vägen där
ett järnens utmärkt platser för en olycksbändelse ha äldes
passer in i min tro nattstida tyckte sig se ett ljus lysa

Beträffande älskan var det väl ej något älskan som var det över-
naturliga väsendet, gudomen eller demonen, utan ett den var väl en
betrakta som ett medel i den styvandes hand. Jag kan ^{här} säga att de

in de gamla förel. st: "vår Glance döndrar i skyn" o: st:
"de e Tor som e rita i sin mae sina braka" o: "de e som de iullen
Kavringje i Fjelleboen", allt berende på en allvarlig inställning
var, men i regel hade man stor respekt för iskan, antingen man
såg religiöst på saken eller g: i trodde i att man här att det var en
hög makt som ledde äskvärden, som straff öva den som hä-
dade iskan eller gjorde illa i många exempel drog fram
den att häfultti ythande som det sista här ovan citerade o-
medelbart följts av straff. Samt tillkallat att vara tygta
i snälla här iskan gick i inga fick peke mot skyn eller
springa i man bekrade g: vara direkt religiös för att på psalm
boken i läsa psalmerna: vår iskan går. Katten bördes ut i fick
g: vara i här de iskan gick, man trodde att iskan slog efter
den i drog fram exempel på fall de man sett äskvärdar
följa efter katten genom någon glugg. De som personligen på-
märkats av de religiösa räckelserna på 1860-70 talet brukade
genom att visa sig obekanta av äskvärden framhålla att de strö-
under Guds särskilda beskydd i framhålla andras rådsla som

om ett bevis för att de hade något begjort med sin Gud. De ville vise att de hade det så stället att de kunde vila trygga där för var också deras tjänster mörka när åskaen gick om natten medan landskygdes folk annars i uggl steg upp vid åskvåda. Det var inte så utan att folk i allmänhet tog det som ett slags dum dinstig demonstration.

Beträffande sommarfästas ha de varit i orten ej frunns i re-
nare träd utom i hängärdar, men att de fästas som på nä-
gon enstaka plats stått kvar intill schelsteiflet för
kunnat hembesöka borna är ganska troligt. Jag vet ett sådant
här i Lindby präst-arnes längst nere i väder kilometer-
långt nu i marken där järn in i det längsta båg för jäfrt.
Det finnes många på ställen som tyda på att de i gamla
tider, längre tillbaka än de minnes som oss födda på 1800-talet
föreg, varit bodar för de betande djuren. Så ha vi chjölkar boden
"Skallarsboen": gårdströ vid gräsen till Skjälneholm i Skunns och
Boden "Boen" vid Skunns och. Alla gräs dit det berättas att djuren
drevs för att ställa in på en enda ha sin. I Skunns och i våra läng-
dinstjän i åren vid gräsen ha nämnt "Dyphusd" i Dyphusvängen fästas.

ACC. N.R. M. 8130:18.Landskap: SkåneUpptecknat av: Elide OlssonHärad: WimmerbyAdress: N: 5 Lönstorp HamneSocken: LönstorpBerättat av: Egne i skattegårdUppteckningsår: 1942Född år i LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Omstörren Teckningar är gjorda ut minnet i därför
kan inte helt tillförlitliga men de är att ge en an-
gälfärdig föreställning om den vattenkransen i Lönstorp
någ ut. Den kranshålet fanns ett skjut men av det fanns
i två som jag minns endast fragment krans.

Vid år kan fanns en järn krans, den kanske många
gångar i denna krans på 1880-talet, nu är den helt
utplöjad.

Den krans är av plantteckning och är på platsen på tre ränder
omgiven av höga krans med en öster ut är inga ränder
i vattenkrans i sankmark.

Skriv endast på denna sida!

Tillögg till folktradition och folktes.

Att lämna några ytterligare förklaring till vad som menas med "binda vid ett ske- skap" är ej lätt, då det endast är uttryck som jag mappat upp som barn. I mitt barn var allt vulgärt i sin- pelt tal barnlyst, men just därför fastnade sådana uttryck som visst inte var roliga, så mycket säkrare i minnet, då de skilde sig från det vanliga. Så ha de legat gömda där för att växa fram när sådant som för förklaringar ändrades i jag sålles, eller som man ej första samman hängde, endast att det var i högsta grad sinipelt tal, som man ej fick lyssna till, förblev det ständigt. Dock kan jag förklara så- dakt att man dåmed ansåg att häfult uttryck, att mannen på grund av hög ålder, eller annan nog het, ansågs ofrån- göra att fullborda någon kins akt. Om det var något under förstått, som att ytterligare framhöva det mindobändiga, genom nämmandet av "ske- skap" som stia för manslemmen bet jag naturligtvis inte i så lita går det så långt tillbaka i tiden att man ej mindes det, det hela var såhelt endast att talasätt utan mening som endast ansåg att förlojliga, men det var i högsta grad vulgärt tal. Jag nämner

den dämpa att om det ej haft någon inmetnad någon gång i tiden,
kunde det ej framtida till. Fanns manne ej alltså medvetet eller g.
något slags samband mellan kvinnan i hemmet och sexualitet.
Ingen som genom kvinnan, här i några förmedling.

Jag kan ännu när jag läste om "Känslor", som är ett skämt om
här, vad jag vet, kommit att tänka på ett best i bär folkmat här
- känslor - som betyda brucha - bruka - presta - anstränga till
det yttersta helt i allmänhet, istället för i de som minns helt utan
sexuell inmetnad, men utan här i handledning.

Det som förvånat mig, när jag läste om "Känslor", är att det kommit fram
att betyda blott i bär den betydelse äkta mannen. Om det skulle ju ha
att det skulle ryfta på något antingen något eller föraktligt hos man-
nen själva, personliga följelser eller oförståelse till kvinnans unga
eller sexualitet med deras följande föraktlighet eller angående
i ströket hos kvinnan. Om bilden att denna skulle man ju gärna
vilja ha något sådant. Det måste vara ytterst svårt att ha någon
klarhet i förhållande till allmänheten, i regel är oförståelse att säga
något i helt oförståelse det är knapphändig som möjligt i halsen.

med en bra om hälsat för att komma på ämnet. Ty så smått ha de
helt manna förmåga att sätta barn i världen inoerhat på anseende
om honori som skal. Det finns ett i högsta grad vulgärt gammalt
ordster som jag frestar att återgiva, då det rent ut är namn till kunn
du men jag gör det ändå då det beröser det jag gör. Det gäller äldre
drama — När Fenner möras (fänderna påtas) i kvinnan kallas, o
kudolen rockjes o pickjen Steokjes, då de ofta möras me karnen
ett typiskt knekt uttryck. Gamla knekter tyckas ha varit mest
ofri behållsamma o de som mest blivit sådant för på fungen o det ha
de mig tagit i ans från de gamla knekter som de gamla som
vann föddes i början av 1880-talet, minnes, de som varit med i
jaktlig o gamla falkade om o beskrea såväl sina festialiska m
eritiska bedrifter alltså inte de äro tygka berättningar gamm
den direkt infördes o omvandlades här. Hur kan det t. ex. vara
med berättningar här för manalenmen? Det kan inte med gån
att göra all man med gån menat om glad men opålitlig mör
niska — Alltså här kan här kan o gån = ej att låta sig i
något arseende. Patta o "knekelura" göra ingenting.

Nej för man g. Tunnare dessa reflektioner för stort både, de
de är helt olämpliga, men jag har g. Tunnare undervisar att samfria
dem, då det ju aldrig meder att säga något betydelsefullt om ja
dett väder, man kan ju ändå alltid stå med ibland solen i g.
Tunnare undgå att lägga merke till saker i ting m. Tunnare mest
undgå den förskure som måste göra sig på sin egen sida som en
hjälpande för många som att yttre sig om.

Jag har på hämtat att skulle man säga fräga in i folkets liv, ja i
Tunnarens utgående kriterier och skulle man flyta ut i bara
man skulle inte titta varken ut eller in. Folket har varit delat i olika
klasser, de pydda, de toleranta, & de andra, de svarta - otidiga.
Dessa senare ha de återigen delats i olika grupper, där den ene
endast för rustadigt tar på frugan & den andra "lovat om den
lovat". På har bland de pydda finnit sådana som g. lion biffre
in de sist nämnda i de ha varit de värsta. På har gränser be-
träffande talat varit skarpa och gränser är beträffande le-
venet ofta vad jag tyder mig skymta. Då man varit allmogligt
får för den ene har den andra helt barmylst på sin region
liksom beträffande öknar i vordna.